vers VO OR vers

LEZING 3
70 MINUTEN

NUMERI

5-7

Reinheid, de beproeving bij achterdocht en de toewijding van nazireeërs.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/numeri/5-7

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Onreine mensen buiten het kamp	2 min	4
2	Zonde belijden en schade vergoeden	3 min	5
3	Schadeloosstelling in de praktijk	2 min	7
4	Verdenking van overspel zonder getuigen	3 min	8
5	Het ritueel met het bittere water	4 min	10
6	Jaloezie en het zuiveren van haar naam	4 min	13
7	Gods oordeel tegenover heksenproeven	3 min	16
8	De lichamelijke gevolgen van de vloek	3 min	17
9	Waarom angst de uitslag niet verklaart	3 min	18
10	Jezus schrijft in het stof bij overspel	4 min	20
11	De regels van de nazireeërgelofte	3 min	22
12	Levenslange nazireeërs in de Bijbel	4 min	23
13	Paulus en de nazireeërgelofte	3 min	25
14	Afzondering voor God zoals de priesters	2 min	27

15	Jezus was Nazarener, geen nazireeër	2 min	28
16	Toewijding en afzondering in het dagelijks leven	2 min	30
17	Verontreiniging en opnieuw beginnen	4 min	31
18	De offers bij het voltooien van de gelofte	3 min	34
19	De priesterlijke zegen van Aäron	2 min	36
20	Wagens en ossen voor de tabernakel	4 min	37
21	De ark op een wagen en de dood van Uzza	4 min	40
22	De stamoffers bij de inwijding van het altaar	5 min	42
23	God spreekt hoorbaar tot Mozes	2 min	45
	Om verder te lezen		46

1

Onreine mensen buiten het kamp

We beginnen bij Numeri hoofdstuk 5.

> De HEERE sprak tot Mozes: Geef de Israëlieten opdracht iedereen met melaatsheid, iedereen met een vloeiing en iedereen die door een dood lichaam onrein is geworden, buiten het kamp te brengen. Dit geldt voor mannen en vrouwen. Breng hen buiten het kamp, zodat zij de kampen niet verontreinigen waarin Ik woon. De Israëlieten deden dit en brachten hen buiten het kamp, zoals de HEERE tegen Mozes had gezegd.
>
> NUMERI 5:1-4

Er wordt niet echt gezegd hoe deze mensen buiten het kamp leefden totdat ze niet meer onrein waren. De melaatsen hadden duidelijk een langdurige aandoening, mogelijk een blijvende aandoening. Wie een vloeiing had of door aanraking met een dood lichaam onrein was geworden, had een tijdelijke aandoening en was misschien ongeveer een week onrein. Maar ze moesten toch ergens wonen. Als ze buiten het kamp waren, waren ze niet in hun eigen tenten. Ik weet niet of ze allemaal bij elkaar werden gebracht in een melaatsenkolonie buiten het kamp. De melaatsen moesten waarschijnlijk apart blijven, in elk geval van de anderen. Ik weet niet of ieder van hen apart moest blijven van alle anderen en zelf een slaapplek in de woestijn moest zoeken. Of dat er een soort tentenstad buiten het hoofdkamp was voor de onreine mensen zolang ze onrein waren. Hoe dan ook, het ging erom dat het kamp gescheiden moest blijven van onreinheid. Het moest ceremonieel rein zijn.

2

Zonde belijden en schade vergoeden

Daarna gaat het over andere vormen van afzondering, van zonde, niet alleen van onreinheid. Vers 5 zegt:

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg: Wanneer een man of een vrouw één van al de zonden van de mens doet, door trouwbreuk te plegen tegen de HEERE, dan is die persoon schuldig. Zij moeten hun zonde, die zij gedaan hebben, belijden; daarna moet hij van zijn schuld de volle waarde vergoeden en er bovendien nog een vijfde deel aan toevoegen. Hij moet het geven aan hem tegenover wie hij zich schuldig heeft gemaakt. Maar als die man geen losser heeft om aan hem de schuld te vergoeden, is de schuld die vergoed moet worden aan de HEERE, voor de priester, naast de ram van verzoening waarmee hij voor zichzelf verzoening moet doen. En elk hefoffer van alle heilige gaven van de Israëlieten die zij de priester brengen, is voor hem, maar ieders heilige gaven blijven van hemzelf. Wat iemand echter aan de priester geeft, is voor hem.
>
> NUMERI 5:5-10

Dit gaat gewoon opnieuw over het schuldoffer. Er wordt gezegd dat je ten eerste rituele onreinheid uit het kamp moet verwijderen, en ten tweede zonde. Zonde en rituele onreinheid zijn niet hetzelfde, en ze worden niet op dezelfde manier behandeld. Wanneer iemand zondigde, werd hij niet buiten het kamp gezet. Wanneer iemand zondigde, moest hij het goedmaken. Hij moest een ram als schuldoffer brengen en de benadeelde partij schadeloosstellen.

Vers 7 vertelt ons eigenlijk hoe je je van zonde moet bekeren. Dit geldt ook in het Nieuwe Testament. In vers 7 staat:

Hij moet zijn zonde bekennen en de schade vergoeden aan degene die hij onrecht heeft aangedaan. In het Nieuwe Testament hebben we natuurlijk 1 Johannes 1:9:

> Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.
>
> 1 JOHANNES 1:9

Schadeloosstelling is ook een nieuwtestamentisch idee. Als je iemand onrecht hebt aangedaan en diegene door jouw zonde materiële schade, nadeel of verlies heeft geleden, dan ben je hem iets schuldig. In wezen staat er dat je hem het schadebedrag moet terugbetalen, plus een boete van twintig procent. Zacheüs, de tollenaar, had blijkbaar bepaalde mensen onrecht aangedaan in zijn werk voordat hij Jezus kende. Maar toen Jezus bij hem thuis kwam, stond Zacheüs op en zei:

> Zacheüs nu ging staan en zei tegen de Heere: Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik aan de armen, en als ik van iemand iets heb afgeperst, geef ik dat vierdubbel terug.
>
> LUKAS 19:8

Hij gaat dus het onrecht dat hij had gedaan vergoeden. Jezus zei toen:

> Toen zei Jezus tegen hem: Heden is dit huis zaligheid ten deel gevallen, omdat ook deze een zoon van Abraham is.
>
> LUKAS 19:9

Het is duidelijk dat Jezus schadeloosstelling zag als het bewijs van bekering.

3

Schadeloosstelling in de praktijk

Bekering is nodig om de gemeenschap tussen iemand en God te herstellen en diegene weer een zuiver geweten te geven nadat hij tegen God heeft gezondigd. Maar omdat bij de meeste zonden ook andere partijen betrokken zijn en die zonden niet alleen God, maar ook andere partijen benadelen, was schadeloosstelling nodig. Voor bepaalde zonden kun je God niet schadeloosstellen. Er zijn bepaalde dingen die je gewoon niet kunt herstellen. Je hebt het verkeerd gedaan; je kunt niet teruggaan en de band opnieuw afspelen. Je kunt het niet alsnog goed doen; je kunt het niet terugbetalen. Maar bij elke zonde waardoor iemand daadwerkelijk benadeeld is, zou degene die zich bekeert er beslist een prioriteit van maken om die schade te herstellen.

Ik had een vriend die naar dezelfde middelbare school was gegaan als ik, maar ik leerde hem pas kennen toen hij al van school was, nadat hij christen was geworden. Voordat hij christen werd, was hij drugsdealer en inbreker geweest. Hij werd gearresteerd en kwam tot bekering toen hij in de gevangenis zat. En terwijl hij in de gevangenis zat, maakte hij voor zichzelf een lijst van alle inbraken die hij had gepleegd en, voor zover hij zich dat kon herinneren, wat hij uit elk huis had meegenomen. Toen hij uit de gevangenis kwam, was hij waarschijnlijk een jaar of negentien. Hij ging bij zijn moeder wonen en werkte bij een tankstation voor het minimumloon. Hij spaarde en betaalde alle mensen bij wie hij had ingebroken terug. Natuurlijk verplichtte de wet hem daar niet toe. Dat wil zeggen, de burgerlijke wet vereist dat niet, hoewel dat wel zou moeten. Natuurlijk zouden rovers verplicht moeten worden terug te betalen wat ze verschuldigd zijn. Maar als hij eenmaal zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, verplicht de wet hem niet om die mensen terug te betalen. Zijn geweten deed dat wel, omdat hij christen was. Ik weet niet eens of iemand met hem had gesproken over het beginsel van schadevergoeding. Het is gewoon de vrucht van bekering. Als je je bekeert, wil je alles ongedaan maken wat je ongedaan kunt maken van de schade die je iemand anders hebt toegebracht. En dat wordt hier vereist.

4

Verdenking van overspel zonder getuigen

In de rest van hoofdstuk 5 staat een interessant geval, dat we de beproeving bij jaloezie zouden kunnen noemen. Het gaat over een vrouw van wie haar man vermoedt dat ze overspel heeft gepleegd, maar er zijn geen getuigen. Natuurlijk is overspel het soort zonde waarbij er gewoonlijk geen getuigen zijn als iemand ermee wegkomt. Soms worden mensen op heterdaad betrapt bij overspel, zoals de vrouw in Johannes hoofdstuk 8. Maar als iemand niet wordt betrapt en het wel is gebeurd, zullen er gewoonlijk geen getuigen zijn die daarover kunnen getuigen. Toch stond op overspel de doodstraf. Maar de wet kende een beginsel: je kunt iemand niet ter dood brengen zonder de verklaring van twee of meer getuigen. Hoe kon iemand dan in vredesnaam wegens overspel ter dood worden gebracht? In de meeste gevallen zouden er geen getuigen zijn om tegen hen te getuigen.

Daarom werd er een bijzondere regeling getroffen waarbij God zou getuigen tegen een overspelige vrouw van wie niemand het overspel had gezien. Als haar man begon te vermoeden dat ze schuldig was, kon hij haar naar de tabernakel brengen. Er was een bijzondere beproeving voorgeschreven om haar schuld of onschuld vast te stellen. Laat ik het voorlezen. Het is echt interessant.

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Stel dat iemands vrouw afgeweken is en zij trouwbreuk tegen haar man gepleegd heeft, dat een andere man met haar geslapen heeft en er een zaadlozing plaatsgehad heeft, maar dat het voor de ogen van haar man verborgen bleef. Zij wist het feit dat zij zich verontreinigde, geheim te houden en er was geen getuige tegen haar; ook was zij niet betrapt. Als er echter een geest van achterdocht over haar man gekomen is, zodat hij achterdochtig geworden is tegenover zijn vrouw terwijl zij zich verontreinigd heeft, óf als er een geest van achterdocht over hem gekomen is, zodat hij achterdochtig geworden is tegenover zijn vrouw terwijl zij zich niet verontreinigd heeft,
>
> NUMERI 5:11-14

Als hij jaloers wordt, of ze nu schuldig is of niet, hij weet het niet, maar er is een manier om erachter te komen.

> dan moet de man zijn vrouw bij de priester brengen en haar offergave voor haar meebrengen: een tiende efa gerstemeel. Hij mag er geen olie op gieten en er geen wierook op leggen, want het is een graanoffer voor achterdocht, een graanoffer van gedachtenis, dat herinnert aan de ongerechtigheid.
>
> NUMERI 5:15

Geen gewoon graanoffer. Aan jaloezie zit niets zoets. Op dat offer doen ze geen wierook.

> En de priester zal haar naar voren doen komen en haar voor het aangezicht van de HEERE plaatsen.
>
> NUMERI 5:16

Waarschijnlijk betekent dat vóór de tabernakel.

5

Het ritueel met het bittere water

> De priester moet heilig water in een aarden pot nemen en van het stof dat op de vloer van de tabernakel ligt, moet de priester wat nemen en in het water doen. Daarna moet de priester de vrouw voor het aangezicht van de HEERE plaatsen en het hoofdhaar van de vrouw losmaken; en hij moet het graanoffer van gedachtenis op haar handen leggen, dat is het graanoffer voor achterdocht. En in de hand van de priester zal het bittere water zijn, dat de vervloeking meebrengt.
>
> NUMERI 5:17-18

Dit bittere water is gewoon water met wat stof erin dat van de vloer van de tabernakel is geschraapt, maar het is nu bitter water dat een vloek brengt.

> En de priester moet haar laten zweren, en tegen de vrouw zeggen: Als niemand met u geslapen heeft, en als u, terwijl u uw man toebehoorde, niet bent afgeweken in onreinheid, wees dan vrij van dit bittere water dat de vervloeking meebrengt! Maar u, indien u, terwijl u uw man toebehoorde, bent afgeweken, en indien u uzelf hebt verontreinigd en een andere man met u de geslachtsdaad verricht heeft, en niet uw eigen man, dan moet de priester de vrouw met de eed van de vervloeking laten zweren. De priester moet tegen de vrouw zeggen: De HEERE zal u tot een vervloeking en tot een verwensing stellen, te midden van uw volk, doordat de HEERE uw heup doet invallen en uw buik doet opzwellen. Dit water, dat de vervloeking meebrengt, zal in uw binnenste komen en uw buik doen opzwellen, en uw heup doen invallen. En de vrouw zal zeggen: Amen, amen! Daarna moet de priester deze vervloekingen op een briefje schrijven, en hij moet het in het bittere water uitwissen.
>
> NUMERI 5:19-23

Nu is de vraag of hiermee werkelijk de inkt van het boek in het bittere water werd geschraapt, of dat het alleen een symbolische manier is om te zeggen: ‘De vervloekingen die ik heb opgeschreven, maken nu deel uit van dit brouwsel, van dit mengsel.’ Symbolisch schraapt hij eroverheen, alsof hij de woorden in het water schraapt.

> En hij moet de vrouw dat bittere water dat de vervloeking meebrengt, laten drinken, zodat het water, dat de vervloeking meebrengt, in haar komt en tot bitterheid wordt. De priester moet het graanoffer van achterdocht uit de hand van de vrouw nemen en dat graanoffer voor het aangezicht van de HEERE bewegen en het naar het altaar brengen. De priester moet dan van het graanoffer een handvol nemen als gedenkoffer ervan, en het op het altaar in rook laten opgaan; en daarna moet hij de vrouw het water laten drinken.
>
> NUMERI 5:24-26

Het klonk alsof ze het water in vers 24 al dronk. Misschien werd dat eenvoudigweg alvast gezegd, vooruitlopend op het drinken aan het einde van vers 26. Of misschien drinkt ze het voordat en nadat het offer wordt aangeboden.

> Nadat hij haar het water heeft laten drinken, zal het gebeuren, indien zij zich daadwerkelijk verontreinigd en tegen haar man trouwbreuk gepleegd heeft, dat het water dat vervloeking meebrengt, in haar zal komen en tot bitterheid zal worden. Haar buik zal opzwellen en haar heup invallen, en die vrouw zal te midden van haar volk tot een vervloeking zijn. Echter, indien de vrouw zich niet heeft verontreinigd, maar rein is, dan zal zij vrij zijn, en zij zal vruchtbaar blijven. Dit is de wet voor de achterdocht: wanneer een vrouw, terwijl zij haar man toebehoort, afgeweken is en zich heeft verontreinigd, of wanneer een geest van achterdocht over een man komt, en hij achterdochtig wordt tegenover zijn vrouw, dan moet hij de vrouw voor het aangezicht van de HEERE plaatsen, en de priester moet deze hele wet op haar toepassen. En de man zal vrij zijn van ongerechtigheid, maar die vrouw zal haar ongerechtigheid dragen.
>
> NUMERI 5:27-31

6

Jaloezie en het zuiveren van haar naam

Ik vermoed dat de man vrij zal zijn van de ongerechtigheid van het ten onrechte veroordelen van zijn vrouw als ze onschuldig is. Of van de ongerechtigheid van het eenvoudigweg dulden van een overspelige vrouw in Israël, iets wat niet toegestaan zou zijn. Dat zou het land verontreinigen. Hoe dan ook, de man is verantwoordelijk als er een geest van jaloersheid over hem komt.

Het is niet duidelijk of een geest van jaloersheid werkelijk naar een echte geest verwijst of eenvoudigweg naar een houding. Want het woord ‘geest’ kan eenvoudigweg naar een houding verwijzen. Zoals:

> Want God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtigheid, maar van kracht en liefde en bezonnenheid.
>
> 2 TIMOTHEÜS 1:7

De Bijbel spreekt erover dat de Israëlieten in het Oude Testament een geest van hoererij hadden toen ze achter andere afgoden aan gingen, enzovoort. In sommige van deze gevallen zou dit kunnen verwijzen naar echte demonische geesten. Of het zou gewoon een houding of een gezindheid kunnen betekenen.

Zo is het ook bij een geest van jaloersheid niet duidelijk of dit betekent dat er een houding van jaloersheid over hem komt. Hij heeft gewoon het vermoeden dat zijn vrouw hem bedrogen heeft, maar hij weet het niet. Of dat het werkelijk betekent dat God een echte geest toelaat. Misschien openbaart de Heilige Geest het aan hem, of weet hij niet zeker of het de Geest van God is Die het aan hem openbaart, of zelfs een demonische geest die hem jaloers komt maken. Hoewel dit tot een rechtvaardige uitkomst zou kunnen leiden, is jaloersheid iets wat je kwelt. En dit zou een manier zijn om van een jaloerse geest verlost te worden.

Als er een geest van jaloersheid over hem komt, als er geen manier is om erachter te komen of zijn vrouw de waarheid spreekt of niet, en hij vermoedt dat ze liegt, maar zij bij haar verhaal blijft, dan leeft hij met die verdenking: ‘Ik denk dat mijn vrouw me bedriegt. Ik denk dat ze met die kerel naar bed is geweest.’ Maar hij kan het op geen enkele manier te weten komen. Dan zou deze geest van jaloersheid voortdurend aan hem kunnen knagen, zonder dat er een oplossing komt. Dat is niet goed voor hem of voor haar, vooral als ze onschuldig is.

Als ze schuldig is, is het vanuit haar gezichtspunt, vermoed ik, wenselijk dat het nooit uitkomt. Maar als ze toevallig onschuldig is en haar man alleen maar jaloers is, dan is het in haar voordeel dat deze zaak op de een of andere manier wordt opgelost. God zal laten zien dat ze onschuldig is, op een manier die haar man overtuigt, of dat ze schuldig is.

Het punt bij deze godsoordeelproef is dat het misschien nogal hard voor de vrouw lijkt, maar in werkelijkheid is het alleen hard voor de schuldige vrouw. Voor de onschuldige vrouw is het juist een uitkomst. Anders zou ze misschien jarenlang leven met een man die denkt dat ze ontrouw is geweest, terwijl dat niet zo is. Dit zal haar naam zuiveren als ze onschuldig is. Het is net als voor de rechter komen, waarbij de waarheid aan het licht komt. De schuldige partij heeft er iets van te vrezen. De onschuldige partij heeft er juist baat bij: het bewijst haar onschuld wanneer ze ten onrechte verdacht is.

> Vertalersnoot: De spreker volgt hier de Engelse formulering ‘de dij laten wegrotten’. De HSV heeft ‘de heup doen invallen’. Zijn verdere bespreking van de symptomen en geslachtsorganen berust op die Engelse formulering.

Er is dus deze godsoordeelproef. Hij neemt het stof van de vloer van de tabernakel en doet het in het water. Hij schrijft ook vervloekingen over haar op, voor het geval ze schuldig is, schraapt die in het water en legt een graanoffer in haar hand. Hij stelt haar onder ede en zegt:

Als je je man ontrouw bent geweest en met een andere man hebt geslapen, laat je buik dan opzwellen en je dij wegrotten terwijl de Heer je tot een vloek maakt onder je volk.

Zij moet zeggen:

Amen, zo zal het zijn.

Wat moet ze anders zeggen? Ze moet óf haar schuld bekennen óf hierin meegaan. Als ze zegt: ‘Nee, ik ga hier niet in mee’, dan denk ik dat ze zonder meer als schuldig zou worden behandeld. Dus als ze over deze zaak liegt, roept ze in feite met haar eigen woorden een vloek over zichzelf af. En dan drinkt ze het natuurlijk.

7

Gods oordeel tegenover heksenproeven

Godsgerichten als dit worden door veel moderne christenen negatief beoordeeld. Om te beginnen zeggen sommige mensen dat het wel heel erg lijkt op de heksenprocessen van Salem of op de middeleeuwse manieren om erachter te komen of een vrouw een heks is of niet. Bijvoorbeeld door een steen aan haar voeten te binden en haar in het meer te gooien. Als ze blijft drijven, is ze onschuldig, en als ze zinkt, is ze een heks en verdiende ze het toch al om te sterven. Het is duidelijk dat de vrouw bij zulke godsgerichten bij voorbaat in het nadeel is. Er zou een wonder nodig zijn om haar onschuld te bewijzen. Maar bij dit godsgericht zou er een wonder nodig zijn om haar schuld te bewijzen. Dit godsgericht werkt juist in haar voordeel. Als we wat aarde in wat water zouden doen en vrouwen dat lieten drinken, dan garandeer ik je dat nog niet één op de tien, en waarschijnlijk niet één, zou merken dat haar buik opzwol en haar dij wegrotte doordat ze een beetje modderig water had gedronken. Met andere woorden, dat spul veroorzaakt die aandoening niet. Het drinken van het water is symbolisch, en de aandoening is Gods bovennatuurlijke manier om haar schuld aan het licht te brengen.

Als God helemaal niet zou ingrijpen, als er helemaal niets wonderbaarlijks zou gebeuren, dan zouden vermoedelijk alle vrouwen door het godsgericht onschuldig worden bevonden. Want niemand zou merken dat haar buik opzwol en haar dij wegrotte doordat ze water met stof erin had gedronken. Ik heb hier een tijd geleden op een Bijbelforum wat discussies over gehad met iemand. Hij vond dit barbaars. Hij dacht dat dit niet van God kwam. Hij dacht dat Mozes dit ten onrechte had bedacht, en hij vond het iets vrouwonvriendelijks. Hij zei dat het feit dat het drinken van dit water de buik zou laten opzwellen en de dij zou laten wegrotten, betekende dat er een of ander micro-organisme in het stof moest hebben gezeten. Dat zou deze vrouw dan een ziekte met die symptomen hebben bezorgd. Er zou dus een wonder nodig zijn om haar onschuld te bewijzen.

Maar dat is volgens mij het absurdste wat ik me maar kan voorstellen. Waarom zou er in het stof op de vloer van de tabernakel een organisme zitten dat juist die symptomen veroorzaakte? Ik ken geen enkele ziekte die precies die symptomen veroorzaakt. Zelfs

als die bestond, hoe zou je dan weten dat die ziekteverwekker in het stof van de tabernakel zou zitten? Die kans is niet groot. Als er in het gebied waar de kinderen van Israël rondtrokken een organisme in het stof zat dat dit veroorzaakte, dan zouden niet alleen overspelige vrouwen die aandoening krijgen. Elk klein kind zou die aandoening krijgen, want kinderen stoppen aarde in hun mond en eten met vieze handen. Overal zouden buiken opzwellen en dijen wegrotten door die besmette grond. Maar de gedachte dat er iets in de grond zat dat dit veroorzaakte, is absurd. Ik denk niet dat een arts een organisme in de grond kan aanwijzen dat dit zou veroorzaken.

Het is duidelijk dat zonder wonderbaarlijk ingrijpen van Gods kant elke vrouw hierdoor onschuldig zou worden bevonden. Alleen de schuldige vrouw zal deze symptomen krijgen, omdat God ze zal veroorzaken. De gedachte hierachter is dat God getuige was van haar overspel toen niemand anders daar getuige van was, en dat Hij er op deze manier van zal getuigen.

8

De lichamelijke gevolgen van de vloek

Waarom de buik opzwelt en waarom de dij wegrot, weet ik eigenlijk niet helemaal zeker. Sommige uitleggers hebben gezegd dat de dij in het Oude Testament een eufemisme is voor de geslachtsorganen. Ik weet niet echt zeker of ik het daarmee eens ben, maar het stond in een behoorlijk gezaghebbend commentaar. Daar stond dat ze in het Oude Testament verschillende eufemismen voor de geslachtsdelen hebben, en dat de dij een van de gebruikelijke eufemismen voor de geslachtsdelen is. Als er dus wordt gezegd dat haar buik zou opzwellen en haar geslachtsdelen zouden wegrotten, zou dat heel toepasselijk zijn. Hoewel de dij trouwens ook betrokken is wanneer een vrouw seks heeft. Hoe dan ook, dit zijn de delen van haar lichaam die met de zonde verband houden. De baarmoeder houdt zeker verband met seks, al komt de zwelling in dit geval niet door een zwangerschap, maar door een vloek. Waarschijnlijk wordt er op een afwijking in de baarmoeder gedoeld. Als het haar geslachtsdelen zijn die wegrotten, dan houdt natuurlijk alles aan het godsgericht verband met haar misdaad.

Dit is echt een manier om een probleem op te lossen, eigenlijk een raadsel. Hoe weet een man of zijn vrouw hem ontrouw is geweest? Als een man alleen maar achterdochtig is, dan zou zijn vrouw hier blij mee moeten zijn. Ze zou blij moeten zijn dat deze kwestie kan worden afgesloten. ‘Mijn man beschuldigt me steeds van een affaire die ik nooit heb gehad. Laten we naar de tabernakel gaan en dit ophelderen. Want als ik schuldig ben, zal God het bewijzen. Als God niet laat zien dat ik schuldig ben, dan moet je begrijpen dat ik onschuldig ben.’ Dat zou heel goed zijn voor het herstel van huwelijken die door dat soort verdenkingen beschadigd zijn.

Je zou kunnen zeggen: ‘Is er een vergelijkbare proef om te zien of een man overspel heeft gepleegd?’ Nee, die was er niet. Dat is meten met twee maten, maar dat hangt samen met de hele kwestie van polygamie en concubinaat. In een tijd waarin een man vrouwen en bijvrouwen kon hebben, was overspel veel moeilijker te omschrijven en werd het nauwer omschreven. Het was alleen overspel als hij met de vrouw van een andere man sliep. In dat geval zou de man daarvoor ter dood worden gebracht als hij werd betrapt. Als de vrouw door dit godsgericht schuldig werd bevonden, zou ze vermoedelijk ook de man met wie ze had geslapen erbij betrekken. Ze zal ter dood worden gebracht. Ze zal waarschijnlijk vertellen wie de schuldige was met wie ze samen was. Tenminste, zo zou het moeten gaan.

9

Waarom angst de uitslag niet verklaart

Sommige mensen denken dat dat opzwellen van de buik en verrotten van de dij misschien psychosomatisch is. Er zijn commentatoren die moeite hebben met het bovennatuurlijke, vooral met vreemde bovennatuurlijke dingen. Het is ook iets vreemds en bovennatuurlijks. Wonderen waarbij menigten te eten krijgen, doden worden opgewekt of ziekten worden genezen, zijn wonderen waarvan we ons kunnen voorstellen dat God ze doet, omdat dat het soort dingen is dat God doet. Maar dit soort dingen is bizar. Daarom proberen sommige commentatoren te zeggen dat dit duidelijk bedoeld was om in te spelen op het psychologische schuldgevoel dat de vrouw had. Het

drinken van het water en die hele eed die ze aflegde, waren alleen maar bedoeld om haar zenuwachtig te maken als ze wist dat ze schuldig was. En dat zou dan die psychosomatische uitwerking op haar hebben.

Maar nogmaals, ik weet echt niet of een opgezette buik en een verrottende dij alleen kunnen ontstaan doordat je je naar of schuldig voelt, of bang bent dat je betrapt wordt. Hetzelfde geldt voor verrottende geslachtsdelen, als dat is waar de tekst naar verwijst. Misschien zou iemand door zo'n situatie een soort zweren kunnen krijgen, maar de specifieke dingen die hier worden genoemd, lijken daar niet bij te passen.

Bovendien zou het niet erg eerlijk zijn. Het zou zijn alsof je een leugendetectortest ondergaat. Als ik een leugendetectortest zou ondergaan, zou ik zenuwachtig zijn, zelfs als ik onschuldig was. Ik weet niet of ik die test vertrouw. Wat als de uitslag positief is, terwijl die eigenlijk negatief zou moeten zijn? Ik heb niets gedaan, en dan komt die uitslag en lijkt het alsof ik schuldig ben, terwijl ik dat niet ben. Alleen al de zenuwen over de betrouwbaarheid van de test zouden een onjuiste uitslag kunnen opleveren. Ik zou denken dat als het erom ging de psychologie van de vrouw zelf tegen haar te laten werken, elke vrouw die deze beproeving moest ondergaan zenuwachtig zou zijn.

De specifieke gevolgen vereisen duidelijk Gods ingrijpen, en daarom was dit niet iets wat tegen de vrouw werkte. Alleen als God haar zonde aan het licht bracht, zou ze schuldig worden bevonden. Als God helemaal niet zou ingrijpen en ze dit deden, zou zelfs een schuldige vrouw onschuldig worden bevonden. De beproeving werkte dus in het voordeel van de vrouw, niet in haar nadeel. De echtgenoot zou de uitkomst moeten aanvaarden. Als zijn vrouw bij deze beproeving dat water ging drinken en ze niet opzwol en die gevolgen niet ondervond, dan zou hij moeten beseffen: ‘Ze is onschuldig.’ ‘Maar ik denk nog steeds dat ze schuldig is.’ Nee, haar onschuld is aangetoond, en dat is een goede zaak.

10

Jezus schrijft in het stof bij overspel

Ik weet het niet, maar soms vraag ik me af of er een verband is tussen deze wet en dat vreemde verhaal over Jezus Die in het stof op de tempelvloer schreef toen de vrouw die op overspel was betrapt bij Hem werd gebracht. Je herinnert je hoe dat ging: deze vrouw was op heterdaad betrapt op overspel, in de openingsverzen van Johannes hoofdstuk 8. De Joden, de Farizeeën, brachten haar bij Jezus om te zien of Hij haar ter dood zou veroordelen, zoals Mozes dat zou doen. Jezus negeerde hen aanvankelijk. We weten dat Hij hun uiteindelijk een werkelijk briljant antwoord gaf, maar Hij wachtte lang voordat Hij hun antwoord gaf. In plaats daarvan bukte Hij Zich en schreef Hij met Zijn vinger in het stof, staat er, op de tempelvloer.

Er wordt niets gezegd over wat Hij schreef. Dat is vreemd, want het is de enige keer in de Bijbel dat er wordt vermeld dat Jezus iets schreef. Verder hebben we geen enkel verslag waarin Hij op perkament schrijft, op papyrus schrijft, met een pen schrijft of met Zijn vinger in het stof op de tempelvloer schrijft. De inhoud van het enige wat Jezus ooit heeft geschreven, voor zover we weten, is niet voor ons bewaard gebleven, zelfs niet door de apostelen die erbij waren en het zagen. Waarom? Ik weet niet waarom. Het is vreemd. Er zijn allerlei verschillende opvattingen over wat mensen denken dat Hij schreef, maar ik vraag me af of er in Zijn gedachten hier een verband bestaat.

Israël was als een overspelige vrouw. Hij beschouwde deze mensen die deze vrouw bij Hem brachten als even schuldig als zij.

> En toen zij Hem dit bleven vragen, richtte Hij Zich op en zei tegen hen: Wie van u zonder zonde is, laat die als eerste de steen op haar werpen.
>
> JOHANNES 8:7

Sommige vertalingen of sommige commentaren zeggen dat Zijn woorden als volgt vertaald zouden moeten worden:

Wie deze zonde niet heeft begaan, moet de eerste steen naar haar gooien, alsof ze schuldig zijn aan hetzelfde als zij. Zij was een overspelige vrouw; Israël ook. Telkens wanneer Israël God ontrouw was, sprak God over Israël als een overspelige vrouw, schuldig aan geestelijk overspel.

Doorliep Jezus misschien die beproeving om hun schuld aan te tonen? Ik weet het niet. Hij gebruikte geen water en liet niemand iets drinken. Maar misschien schreef Hij de vervloekingen op de grond in het stof, net zoals de priester de vervloekingen opschreef en ze in het water afschraapte. Het stof op de tempelvloer in dit verhaal en het stof op de vloer van de tabernakel zijn de enige twee plaatsen waar de Bijbel ooit verwijst naar stof op de vloer van het heiligdom. Dus ik vraag me af of daar een verband is. Maar ik weet niet of Hij zoiets ritueels doorloopt dat als het ware bedoeld zou kunnen zijn om hun hun schuld te laten zien. Want Hij schreef eerst op de grond, en Hij stond op en zei:

Wie van jullie zonder zonde is, moet de eerste steen naar haar gooien.

Ze hadden tijd om te lezen wat Hij had geschreven, wat het ook was. Toen bukte Hij weer en begon opnieuw in het stof te schrijven, en ze liepen weg en vertrokken. Zo gaat het verhaal. Iedereen vraagt zich af wat Hij schreef, en iedereen vraagt zich af waarom Hij de situatie zo aanpakte. Maar wanneer ik dit lees, heb ik me altijd afgevraagd of er enig verband was. Ik weet het niet. Ik kan geen duidelijk verband leggen. Misschien zou jij dat kunnen, als er een is.

11

De regels van de nazireeërgelofte

Hoofdstuk 6.

> De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Wanneer een man of een vrouw een gelofte aflegt door de gelofte van een nazireeër te doen, om zich aan de HEERE te wijden, dan moet hij zich van wijn en sterkedrank onthouden; azijn uit wijn of azijn uit sterkedrank mag hij niet drinken; verder mag hij helemaal geen druivensap drinken en geen verse of gedroogde druiven eten. Alle dagen van zijn nazireeërschap mag hij niets eten wat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten tot en met de velletjes. Alle dagen van de gelofte van zijn nazireeërschap mag geen scheermes over zijn hoofd gaan. Totdat de dagen waarvoor hij zich aan de HEERE gewijd had, voorbij zijn, moet hij heilig zijn en de haarlokken van zijn hoofd lang laten groeien. Alle dagen van zijn wijding aan de HEERE mag hij niet bij het lichaam van een dode komen. Vanwege zijn vader of vanwege zijn moeder, vanwege zijn broer of vanwege zijn zuster, vanwege hen mag hij zich niet verontreinigen als zij gestorven zijn, want het nazireeërschap van zijn God is op zijn hoofd.
>
> NUMERI 6:1-7

Dat wil zeggen, niet naar een begrafenis gaan.

> Alle dagen van zijn nazireeërschap is hij heilig voor de HEERE.
>
> NUMERI 6:8

Nu wordt er wel gesproken over een situatie waarin hij of zij per ongeluk onrein wordt. Want volgens vers 2 kan zowel een man als een vrouw deze gelofte afleggen. Al zou het bij een man meer opvallen wanneer hij die gelofte aflegde, omdat vrouwen toch al lang haar hadden en geen baarden hadden. Dus een vrouw die een nazireeërgelofte aflegde, zou eenvoudig alle producten van de wijnstok vermijden, alle dode lichamen vermijden en haar haar niet knippen. Maar de meeste vrouwen knipten hun haar toch al niet. Het was de gewoonte dat vrouwen hun haar ongeknipt lieten. De man zou er anders uitzien dan alle anderen in de samenleving, omdat hij lang haar en een lange baard zou hebben, ongeknipt.

Nu is het duidelijk dat er bij de nazireeërgelofte, zoals we zullen zien, een moment is waarop ze de gelofte voltooien en een bepaalde ceremonie doorlopen. De beschrijving daarvan begint bij vers 13. De gelofte kon voor een vastgestelde periode gelden. Ik denk dat volgens het Joodse gebruik de kortste duur van een nazireeërgelofte een maand kon zijn. Maar hier wordt niet aangegeven wat de kortste nazireeërgelofte kon zijn. Ik denk dat een maand binnen de Joodse traditie als de kortste nazireeërgelofte wordt beschouwd. Of het kon voor een jaar zijn, of voor jaren, of voor een heel leven.

12

Levenslange nazireeërs in de Bijbel

Er zijn in de Bijbel minstens drie mensen van wie we weten dat ze hun leven lang nazireeër waren. Een van hen was Simson, die het bekendst is als nazireeër, omdat er veel te doen was over de lengte van zijn haar. Dat werd beschouwd als de bron van zijn kracht. Maar Simson werd vanaf de moederschoot tot nazireeër gemaakt. Nog voordat hij verwekt was, vertelde de engel van de Heere zijn ouders dat ze een zoon zouden krijgen, en dat hij voor altijd nazireeër zou zijn.

Dus Simson knipte nooit ofte nimmer zijn haar of zijn baard, totdat hij het wel deed. En hij dronk nooit wijn, totdat hij het wel deed, en hij kwam nooit in de buurt van een dood lichaam, totdat hij het wel deed. Eigenlijk mocht hij nooit in de buurt van een van die dingen komen, maar hij was een slechte nazireeër. Hij was een stoute jongen. Hij deed veel slechte dingen. Hij was een stoute Joodse jongen. Uiteindelijk knipte hij toch zijn haar om een vrouw een plezier te doen. Eigenlijk deed hij het niet zelf, maar

hij stond haar toe het te doen. Een kapper deed het, eigenlijk. Ze liet een kapper komen en die knipte zijn haar. En hij kwam wel in de buurt van dode lichamen, en hij doodde ook mensen, en waarschijnlijk dronk hij ook. Hij feestte veel. Dus hij is geen goed voorbeeld van een nazireeër. Hij was nazireeër zonder daar zelf voor te hebben gekozen. De meeste mensen waren nazireeër uit eigen keuze.

Nu was Samuel blijkbaar een nazireeër, hoewel daar in de Bijbel niet veel nadruk op wordt gelegd. Het kan zijn dat veel profeten nazireeërs waren. Samuel was de eerste van de profeten, en het is heel goed mogelijk dat profeten zich gewoonlijk met een nazireeërgelofte aan de Heere afzonderden. Maar over Samuel staat er dat zijn moeder, voordat hij verwekt werd, aan het bidden was en God vroeg haar een kind te geven. In 1 Samuel 1:11 staat dat ze een gelofte aflegde en zei:

> Zij legde een gelofte af; zij zei: HEERE van de legermachten, wanneer U werkelijk de ellende van Uw dienares aanziet, aan mij denkt en Uw dienares niet vergeet, maar aan Uw dienares een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor al de dagen van zijn leven aan de HEERE geven, en er zal geen scheermes op zijn hoofd komen.
>
> 1 SAMUEL 1:11

Wanneer er staat:

‘Zijn haar mag nooit met een scheermes worden afgeschoren’, dan betekent dat dat hij een nazireeër zal zijn. Het is gewoon een verkorte manier om dat te zeggen. Ook Johannes de Doper was een nazireeër, volgens Lukas hoofdstuk 1. De engel die zijn geboorte aankondigde, ook weer vóór zijn geboorte, zelfs vóór zijn verwekking, zei dit over hem tegen Zacharias, in Lukas 1:15. Er staat:

> want hij zal groot zijn voor de Heere. Geen wijn en geen sterkedrank zal hij drinken en hij zal al van de moederschoot af met de Heilige Geest vervuld worden,
>
> LUKAS 1:15

Het feit dat hij geen wijn of sterke drank zou drinken, betekent dat hij een nazireeër zou zijn. Geheelonthouder zijn, alle alcohol vermijden, was in Bijbelse tijden niet gebruikelijk. Dat deed men niet. Mensen hadden alcohol nodig om hun water hygiënisch te houden. Ze mengden het met hun water om te voorkomen dat ze amoeben binnenkregen. Eigenlijk zou alleen een nazireeër door een gelofte gebonden zijn om geen alcohol te drinken.

Ik denk dat de Rechabieten die in het boek Jeremia worden genoemd ook nazireeërs waren, en volgens mij voor het leven. Ik denk dat ze blijvend nazireeër waren. Er waren dus mensen in de Bijbel die vanaf hun geboorte, of in ieder geval vanaf een bepaald moment in hun leven, voor altijd nazireeër waren, en zij knipten hun haar nooit.

Wanneer je films ziet, of zelfs klassieke schilderijen van Jezus Die door Johannes de Doper wordt gedoopt, verbaast het me altijd dat Johannes de Doper zulk kort haar heeft. In werkelijkheid zou hij zijn hele leven nooit zijn haar of zijn baard hebben geknipt, en hij was dertig jaar oud. Hij moet er verwilderd hebben uitgezien. Misschien droeg hij zijn haar opgebonden in een knot of zoiets, dat weten we niet, maar hij had geen kort haar en ook geen halflang haar. Hij had heel lang haar, net als Simson en Samuel en een paar andere nazireeërs die we kennen.

13

Paulus en de nazireeërgelofte

Paulus legde een nazireeërgelofte af, maar niet voor een bijzonder lange tijd. Interessant genoeg legde hij die af toen hij in Korinthe was. En Korinthe is de stad waaraan hij schreef dat het voor een man een schande is om lang haar te hebben. In 1 Korinthe hoofdstuk 11 staat in dat bekende vers, vers 14:

> Of leert ook de natuur zelf u niet dat als een man lang haar draagt, het een oneer voor hem is?
>
> 1 KORINTHE 11:14

Nou, Paulus liet zijn haar groeien toen hij daar was. Hij was achttien maanden in Korinthe. We weten niet hoelang hij zijn haar liet groeien, maar hij beëindigde zijn gelofte toen hij Korinthe verliet. Dat weten we omdat het in Handelingen hoofdstuk 18, vers 18 staat. Rond de tijd dat Paulus Korinthe verliet, schoor hij zijn hoofd kaal om een gelofte af te sluiten. En dat zou uiteraard een nazireeërgelofte zijn, want zo beëindigden ze die, door hun hoofd kaal te scheren.

In Handelingen 18:18 staat, wanneer Paulus Korinthe verlaat:

> En toen Paulus er nog vele dagen gebleven was, nam hij afscheid van de broeders en vertrok vandaar per schip, in gezelschap van Priscilla en Aquila, naar Syrië, nadat hij zijn hoofd in Kenchreeën kaalgeschoren had. Hij had namelijk een gelofte gedaan.
>
> HANDELINGEN 18:18

Dat is de zeehaven bij Korinthe.

Je knipt je haar niet af wanneer je aan de gelofte begint. Je knipt je haar af wanneer je een gelofte beëindigt, zoals we zullen zien. Dat hoorde bij de gelofte. Je legt een gelofte af en je laat je haar en je baard groeien. En wanneer je dan je gelofte beëindigt, scheer je je en scheer je je hoofd kaal, en verbrand je het haar als een offer aan de Heere. Het wordt het haar van je afzondering genoemd. Het is het stuk haar dat is gegroeid terwijl je onder de gelofte stond. Het vertegenwoordigt de tijd dat je aan de Heere afgezonderd was.

Paulus legde dus een nazireeërgelofte af. Interessant dat hij dat deed. En toen hij naar Jeruzalem ging, tijdens zijn laatste reis daarheen, vertelde Jakobus hem dat er daar in Jeruzalem veel gelovigen waren die ijverden voor de wet. Maar zij hadden geruchten gehoord dat Paulus tegen de wet was. Om Paulus op goede voet te brengen met de Joodse christelijke gemeente daar, stelde Jakobus voor dat Paulus zou deelnemen aan de reinigingsplechtigheid van vier nazireeërs die hun geloften hadden volbracht. Zij

moesten de vereiste offers gaan brengen, een paar vogels enzovoort, en graanoffers. Jakobus vroeg of Paulus zou overwegen mee te gaan en de kosten te betalen die deze vier mannen moesten maken om hun geloften af te ronden. En dat deed hij.

Paulus had dus geen bezwaar tegen nazireeërgeloften. Hij legde er zelf een af, en hij betaalde zelfs de kosten voor vier nazireeërs in Jeruzalem om hun gelofte af te ronden met de offers enzovoort die daarvoor vereist waren.

14

Afzondering voor God zoals de priesters

Wat is nu de betekenis van die gelofte? Het woord nazireeër betekent afgezonderd. Het betekent iemand die voor God is afgezonderd, zoals er uitdrukkelijk in vers 2 staat:

> Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Wanneer een man of een vrouw een gelofte aflegt door de gelofte van een nazireeër te doen, om zich aan de HEERE te wijden,
>
> NUMERI 6:2

In zekere zin was het hele volk Israël voor de Heere afgezonderd, maar een nazireeër kon meer afgezonderd zijn zoals de priesters dat zijn. Dat gaf hem niet de voorrechten van een priester of de taken van een priester, maar hij zou afgezonderd zijn zoals de priester dat is.

De priesters mochten geen wijn drinken wanneer ze de tabernakel binnengingen. Op andere momenten mochten ze die wel drinken, maar ze mochten geen wijn drinken wanneer ze de tabernakel binnengingen. Ze mochten niet in de buurt van een dood lichaam komen. Dat hebben we eerder gezien. Wat het haar betreft, hebben we geen reden om te geloven dat de priesters hun haar nooit knipten, maar ze bedekten wel hun hoofd. Ze bedekten hun hoofd met een tulband of een muts wanneer ze dienst deden.

In 1 Korinthe hoofdstuk 11 zei Paulus dat:

> Maar als een vrouw lang haar draagt, is het voor haar een eer, omdat het lange haar als een bedekking aan haar gegeven is.
>
> 1 KORINTHE 11:15

Misschien was het lange haar dat de nazireeër liet groeien een soort bedekking van zijn hoofd, ongeveer zoals de priester dat deed. Het is moeilijk te zeggen, maar hij was voor de Heere afgezonderd op een manier die leek op de manier waarop de priesters dat waren, meer dan de gemiddelde Israëliet.

15

Jezus was Nazarener, geen nazireeër

Ik wil dit duidelijk maken: Jezus was geen nazireeër. Sommige mensen hebben gezegd dat Hij dat wel was. In de tijd van de Jezusbeweging hadden veel hippies lang haar en kwamen ze tot geloof, dus waren er veel christenen met lang haar. Er waren veel mensen die zeiden dat:

> Of leert ook de natuur zelf u niet dat als een man lang haar draagt, het een oneer voor hem is?
>
> 1 KORINTHE 11:14

Enzovoort. Daar was veel onenigheid over onder Jesus freaks zoals ik. Sommige Jesus freaks zeiden: ‘Jezus had lang haar omdat Hij een nazireeër was.’ Maar ze vergisten zich.

Hij was natuurlijk geen nazireeër. Jezus dronk wijn. Hij maakte zelfs heel duidelijk dat Johannes de Doper geen wijn dronk omdat hij een nazireeër was, maar dat Hij anders was dan Johannes en wel wijn dronk. Mensen noemden Hem daarom zelfs een wijnzuiper en een veelvraat. Weet je nog hoe Hij Zichzelf tegenover Johannes de Doper stelde? Hij zei:

> Want Johannes de Doper is gekomen, hij at geen brood en hij dronk geen wijn, en u zegt: Hij heeft een demon. De Zoon des mensen is gekomen, Die wel at en dronk, en u zegt: Ziedaar, een vraatzuchtig mens en drinker, een vriend van tollenaars en zondaars.
>
> LUKAS 7:33-34

Hij gaf aan dat het gedrag van Johannes als nazireeër in tegenstelling stond tot Zijn eigen gedrag. Hij was geen nazireeër.

De reden dat mensen soms zeggen dat Hij een nazireeër was, is dat Hij een Nazarener was. Deze woorden klinken in het Engels ongeveer hetzelfde, hoewel ze in het Hebreeuws eigenlijk niet erg op elkaar lijken. En ze betekenen beslist niet hetzelfde. Nazireeër betekent iemand die afgezonderd is. Nazarener betekent iemand uit de stad Nazareth. Met andere woorden, Nazarener is alleen een aanduiding van de geografische plaats waar je geboren bent. Een Nazarener komt uit Nazareth. Een nazireeër kan overal vandaan komen. Het zegt niets over waar hij vandaan komt. Het is een gelofte die hij aflegt. Jezus heeft deze gelofte nooit afgelegd, hoewel Paulus dat wel deed, en Johannes de Doper die gelofte had, en veel andere goede mannen die hebben afgelegd.

16

Toewijding en afzondering in het dagelijks leven

Iemand die door een gelofte afgezonderd is, was in zekere zin waarschijnlijk ook afgezonderd van andere bezigheden waarover we niets lezen. Met andere woorden, ze maakten waarschijnlijk speciaal tijd vrij voor toewijding aan God. Misschien trokken ze gewoonlijk de woestijn in, zoals Johannes de Doper. We weten niet of ze dat deden. Johannes deed het. Maar ze brachten tijd alleen met God door. Het lijkt erop dat Saulus na zijn bekering enige tijd in Arabië heeft doorgebracht, waarschijnlijk in de woestijn. Omdat we weten dat hij later een nazireeërgelofte aflegde, kan hij in die periode ook een nazireeërgelofte hebben afgelegd. We weten het niet.

Op de een of andere manier beschouwde hij zichzelf tijdens de duur van zijn gelofte als speciaal voor de Heere afgezonderd. Dat moet ook een onderbreking van zijn andere bezigheden hebben betekend. Tenzij alleen al het niet drinken van wijn een heel ingrijpende afzondering van gewone bezigheden was. Aan elke tafel werd wijn geschonken. Het zou kunnen dat je, als je geen wijn dronk, eigenlijk weinig met anderen omging. Je ging niet naar feesten en je nam niet deel aan feestmaaltijden, enzovoort. Het kan zijn dat hij zich gedurende zijn gelofte vrijwillig van andere mensen afzonderde doordat hij geen wijn dronk.

Het is moeilijk te zeggen wat de waarde was van het laten groeien van zijn haar en zijn baard. Misschien was het alleen maar zodat je in één oogopslag kon zien wie wel en wie geen nazireeër was. Het kan gewoon zijn herkenningsteken zijn geweest, het teken dat hij iemand was die voor God was afgezonderd. Wat betreft het niet in de buurt van een dood lichaam komen: dat brengt natuurlijk verontreiniging met zich mee. Als je in de buurt van een dood lichaam komt, kun je niet naar de tabernakel gaan. Dat zijn de dingen die hij moest vermijden.

17

Verontreiniging en opnieuw beginnen

Er staat in vers 9:

> En wanneer de gestorvene onverwachts, plotseling, in zijn nabijheid sterft, zodat hij het hoofd van zijn nazireeërschap verontreinigt, dan moet hij op de dag van zijn reiniging zijn hoofd scheren; op de zevende dag moet hij het scheren.
>
> NUMERI 6:9

Dat gebeurt waarschijnlijk niet erg vaak, maar het zou kunnen gebeuren. Misschien was hij ergens waar iemand aan een hartaanval of iets dergelijks sterft. Of als hij in een oorlog vecht — ik weet niet of nazireeërs in de oorlog meevechten, maar als ze dat deden, zou er iemand naast hem kunnen sterven. Nou, hij zou niet in een oorlog moeten vechten. Daar zal hij met te veel dode lichamen omringd zijn.

Maar waar het om gaat, is dit: als hij per ongeluk verontreinigd raakt doordat er onverwacht iemand in zijn nabijheid sterft, staat er dat hij zijn gewijde hoofd verontreinigt. Zijn hoofd wordt gewijd genoemd omdat daarop het haar van zijn afzondering zichtbaar is. Hij is verontreinigd. Zijn gelofte is verontreinigd als hij ook maar per ongeluk in aanraking komt met een dood lichaam. Dus moet hij zijn hoofd scheren en opnieuw beginnen.

Er staat:

> En wanneer de gestorvene onverwachts, plotseling, in zijn nabijheid sterft, zodat hij het hoofd van zijn nazireeërschap verontreinigt, dan moet hij op de dag van zijn reiniging zijn hoofd scheren; op de zevende dag moet hij het scheren. En op de achtste dag moet hij twee tortelduiven of twee jonge duiven naar de priester brengen, bij de ingang van de tent van ontmoeting. De priester moet er één als zondoffer en één als brandoffer bereiden, en moet verzoening voor hem doen, omdat hij gezondigd heeft vanwege die dode. Hij moet zijn hoofd op diezelfde dag weer heiligen.
>
> NUMERI 6:9-11

Nu heeft hij dus gezondigd. Hoe is dat een zonde? Het is eigenlijk geen zonde om door aanraking met een dode verontreinigd te raken. Maar kennelijk is het wel een zonde als daardoor de gelofte wordt gebroken, ook al is het een onopzettelijke zonde. Het interessante is dat deze man niet voor die zonde gestraft zal worden. Hij kan een paar vogels offeren en daarmee is het afgedaan. Maar het punt is: God voorziet in verzoening voor die zonde, maar Hij noemt het nog steeds een zonde, ook al gebeurde het per ongeluk. Er waren offers voor onopzettelijke zonde. Het zondoffer was voor onopzettelijke zonde of zonden uit onwetendheid. Er zijn zonden die we begaan, niet omdat we dat van plan zijn, niet omdat we moedwillige zondaars zijn, maar omdat we zwak zijn. We bezwijken voor een verleiding, of we weten niet dat iets verkeerd is en doen het, en komen er later achter. In de Bijbel werden die dingen toch allemaal als zonden behandeld. Het waren nog steeds zonden waarvoor verzoening nodig was.

Dus verontreinigd raken terwijl je had beloofd onverontreinigd te blijven, betekent dat je een gelofte breekt. Ook al gebeurt het per ongeluk, de gelofte is gebroken, en dat is iets waarvoor verzoening moet worden gedaan. Dus zal hij op de zevende dag zijn hoofd scheren en de volgende dag, op de achtste dag, deze offers brengen. En dan:

> Daarna moet hij opnieuw de dagen van zijn nazireeërschap aan de HEERE wijden; hij moet als schuldoffer een lam van een jaar oud brengen. En de vorige dagen vervallen, omdat zijn nazireeërschap verontreinigd was.
>
> NUMERI 6:12

Die dagen van zijn gelofte moet hij overdoen.

Nu moet hij dus weer opnieuw beginnen. Hij moest dus zijn hoofd scheren en opnieuw beginnen. Dat kan erop wijzen dat de gelofte ook moest beginnen met het scheren van het hoofd, hoewel dat er niet staat. De gelofte wordt beëindigd met het scheren van het hoofd, maar het zou logisch zijn om haar ook met het scheren van het hoofd te beginnen. Dan zou al het haar dat groeit het haar van de afzondering zijn. Als je al wat haar op je hoofd had en zei: ‘Vanaf dit moment laat ik het groeien’, dan zou het strikt genomen niet allemaal het haar van je afzondering zijn. Een deel ervan was je gewone haar voordat je voor God werd afgezonderd. Dus het is mogelijk. En het feit dat hij zijn hoofd moet scheren om opnieuw te beginnen, zou erop kunnen wijzen dat de gelofte gewoonlijk begint met het scheren van het hoofd, hoewel dat niet met zoveel woorden wordt gezegd.

18

De offers bij het voltooien van de gelofte

Vers 13:

> Dit is de wet voor de nazireeër: Op de dag dat de dagen van zijn nazireeërschap voorbij zijn, moet hij het volgende bij de ingang van de tent van ontmoeting brengen: hij moet de HEERE als zijn offergave één lam zonder enig gebrek van een jaar oud als brandoffer aanbieden, één ooilam zonder enig gebrek van een jaar oud als zondoffer en een ram zonder enig gebrek als dankoffer. Verder een mand met ongezuurd brood, koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde platte koeken met olie bestreken, en het bijbehorende graanoffer en de bijbehorende plengoffers.
>
> NUMERI 6:13-15

Drankoffers waren over het algemeen wijn.

> En de priester moet dat voor het aangezicht van de HEERE aanbieden, en moet zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden. Hij moet ook de ram als dankoffer voor de HEERE bereiden, met de mand met ongezuurde broden; en de priester moet zijn graanoffer en plengoffer bereiden. Dan moet de nazireeër bij de ingang van de tent van ontmoeting het hoofd van zijn nazireeërschap scheren. Hij moet het hoofdhaar van zijn nazireeërschap nemen en op het vuur leggen dat onder het dankoffer is. Daarna moet de priester een gekookt schouderstuk van de ram nemen, één ongezuurd brood uit de mand, en één ongezuurde platte koek. Die moet hij in de handen van de nazireeër leggen, nadat hij zich het haar van zijn nazireeërschap afgeschoren heeft. En de priester moet die als beweegoffer bewegen voor het aangezicht van de HEERE; het is een heilig deel voor de priester, met het borststuk van het beweegoffer en de achterbout van het hefoffer. Pas daarna mag de nazireeër wijn drinken.
>
> NUMERI 6:16-20

Dat wil zeggen: op dat moment is zijn gelofte afgelopen. De priester had dus heel wat gelegenheden om gratis eten te krijgen: wanneer mensen zondigden, wanneer mensen nazireeërs waren, wanneer mensen onrein waren en daarvoor iets moesten vergoeden, enzovoort.

> Dit is de wet voor de nazireeër, die zijn offergave voor zijn nazireeërschap aan de HEERE beloofd heeft, naast datgene waartoe zijn vermogen reikt. Hij moet zo handelen volgens de gelofte die hij gedaan heeft, overeenkomstig de wet van zijn nazireeërschap.
>
> NUMERI 6:21

Welnu, wat hij verder nog moet geven overeenkomstig zijn gelofte, betekent dat hij, toen hij de gelofte aflegde, tegelijk ook nog andere dingen aan God kan hebben beloofd. Dat kwam dan boven op de gewone bepalingen over het zich onthouden van producten van de wijnstok, van dode lichamen en van het knippen van het haar. De Joden beloofden God vaak geld of dieren als geschenk, enzovoort. Er staat dus dat hij ook alle andere geloften, alles wat hij verder nog heeft beloofd, moet nakomen, natuurlijk. En dan is hij klaar met zijn gelofte.

19

De priesterlijke zegen van Aäron

Het is opmerkelijk dat de laatste paar verzen van hoofdstuk 6 hier zijn ingevoegd, want ze houden helemaal geen verband met de stof ervoor of erna. Het is in wezen wat we de Aäronitische zegen noemen. Aäron, de hogepriester, moest het volk zegenen, al staat er niet bij op welke gelegenheden. Misschien moest hij op feestdagen, telkens als het volk samenkwam, naar buiten komen en deze korte woorden uitspreken. Ze zijn heel bekend geworden. Veel gemeenten gebruiken ze ook als zegen.

Er staat:

> En de HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot Aäron en zijn zonen en zeg: Zo moet u de Israëlieten zegenen, door tegen hen te zeggen: De HEERE zegene u en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede! Zo moeten zij Mijn Naam op de Israëlieten leggen; en Ík zal hen zegenen.
>
> NUMERI 6:22-27

De zegen van de HEERE wordt dus door Aäron op het volk gelegd met de specifieke woorden van deze formule. Het is in wezen een heilwens, natuurlijk, zoals een gebed. Alleen wordt het uitgesproken als een zegen: dat God je zal bewaren. De verwijzingen naar het laten schijnen van Zijn aangezicht over je en ook het verheffen van Zijn aangezicht over je, zijn uitdrukkingen die betekenen dat Hij je gunstig gezind is en je in het algemeen zegent. Dat Zijn aangezicht over je schijnt, betekent dat Hij je ziet, dat Hij je welwillend aanziet en dat Hij je genadig is. Het eindresultaat is dat Hij je vrede geeft. De uiteindelijke zegen is dus shalom. God geeft Zijn volk vrede door het te bewaren, het Zijn gunst te tonen en het genadig te zijn. Door deze zegen uit te spreken, legde hij Gods Naam op het volk.

20

Wagens en ossen voor de tabernakel

Het volgende hoofdstuk is buitengewoon lang, en ik wil het graag samenvatten omdat er veel herhaling in zit. De reden dat het lang is, is dat er veel herhaling in zit. Zodra je de verzen 12 tot en met 17 hebt gelezen, heb je bijna alle woorden gelezen die je vanaf dat punt tot en met vers 83 zult tegenkomen. Het enige wat verandert, is de naam van de stam en de naam van de leider van de stam. Wat we hier hebben, is dat elke stam bepaalde offers naar de HEERE brengt. Deze offers zijn kennelijk vrijwillig, maar ze brengen ze als blijk van waardering voor God en om het werk van het heiligdom te helpen ondersteunen.

Het eerste wat ze brengen, zijn zes overdekte wagens en twaalf ossen. Dit zijn de gebruikelijke leiders van de twaalf stammen, die we eerder al genoemd hebben zien worden. Ieder van hen levert één os, en twee van hen leveren samen één overdekte wagen. Deze wagens zijn bedoeld om de tabernakel te vervoeren. Ze geven een deel van deze wagens aan de Merarieten en een deel aan de Gersonieten. Maar ze geven er geen aan de Kehathieten, omdat de Kehathieten de voorwerpen op hun schouders dragen. Ze zetten die niet op wagens. Dat staat in vers 9:

> Maar aan de zonen van Kahath gaf hij niets, want de dienst van de heilige dingen was hun toegewezen. Zij moesten die op de schouders dragen.
>
> NUMERI 7:9

Dit is wat we lezen:

> Het was op de dag dat Mozes gereed was met het opbouwen van de tabernakel, dat hij die zalfde en die heiligde met alle bijbehorende voorwerpen, samen met het altaar en alle bijbehorende voorwerpen; hij zalfde die en heiligde die.
>
> NUMERI 7:1

En dit staat kennelijk niet in chronologische volgorde, net zoals we zullen zien dat hoofdstuk 9, vers 1 niet in chronologische volgorde staat, waar het over het houden van het Pascha gaat. Bedenk dat het boek begon op de eerste dag van de tweede maand, maar dat de tabernakel op de eerste dag van de eerste maand werd opgericht. Deze offers werden kennelijk gebracht nadat de tabernakel was opgericht, waarschijnlijk in de loop van die maand. Al is het niet duidelijk wanneer het precies was, want het kan ook een tijdje daarna zijn geweest.

Vers 2:

> En de leiders van Israël, de hoofden van hun families, boden offergaven aan; zij waren de leiders van de stammen, zij stonden boven hen die geteld waren. Zij brachten hun offergave voor het aangezicht van de HEERE: zes overdekte wagens en twaalf runderen; één wagen per twee leiders en één rund voor ieder afzonderlijk; ze boden die aan vóór de tabernakel. En de HEERE sprak tot Mozes: Neem ze van hen aan; ze zijn bestemd om de dienst van de tent van ontmoeting te verrichten. U moet ze aan de Levieten geven, ieder overeenkomstig zijn dienst. En Mozes nam die wagens en die runderen, en gaf ze aan de Levieten. Twee wagens en vier runderen gaf hij aan de zonen van Gerson, overeenkomstig hun dienst.
>
> NUMERI 7:2-7

Zij waren degenen die de zeilen en de dekkleden en dergelijke droegen, dus ze hadden maar twee wagens nodig. De Merarieten daarentegen droegen het bevestigingsmateriaal, de planken en alle zware spullen. Dus:

> En vier wagens en acht runderen gaf hij aan de zonen van Merari, overeenkomstig hun dienst, onder leiding van Ithamar, de zoon van Aäron, de priester.
>
> NUMERI 7:8

Blijkbaar waren deze wagens groot genoeg voor die planken van ongeveer vierenhalve meter lang. De wagens waren ook overdekt, zodat ze onderweg tegen het weer beschermd konden worden. Elk van de stammen leverde dus een deel hiervan: de twee ossen om één wagen te trekken. Twee wagens werden gebruikt voor de wandkleden, de dekkleden en de bedekkingen van de tabernakel, en vier wagens voor de planken en de pilaren en al die dingen. Maar zoals we in vers 9 zagen, kregen de zonen van Kahath er geen, omdat zij wat bij hun dienst hoorde op hun schouders droegen.

21

De ark op een wagen en de dood van Uzza

We herinneren ons natuurlijk dat dat later een probleem werd. Want toen de ark van het verbond door de Filistijnen uit Israël was gestolen, vonden ze dat ze zich daar flink aan brandden. Ze hielden hem een tijdje, maar telkens wanneer ze hem in een stad neerzetten, kreeg die stad te maken met aambeien en ratten. Dat was waarschijnlijk builenpest. Overal waar de ark in het land van de Filistijnen kwam, was er een rattenplaag en een of andere plaag waardoor iedereen aambeien kreeg. En dat gebeurde overal waar de ark kwam. Eerst hadden ze hem in de tempel van Dagon gezet, de god van de Filistijnen. Maar toen ze dat deden, viel het beeld van Dagon voor de ark neer, en ze zetten het weer overeind. De volgende dag ontdekten ze dat het hoofd en de handen van Dagon afgehakt waren, en de handen van Dagon lagen op de drempel van de tempel. Ze dachten: dat is vreemd. Dus brachten ze hem naar een van hun steden, en toen brak de plaag uit. Ze brachten hem naar een andere stad, en daar brak de plaag ook uit. Uiteindelijk brachten ze hem naar nog een andere stad. Ze zeiden:

> Toen stuurden zij de ark van God naar Ekron. Het gebeurde echter, toen de ark van God in Ekron kwam, dat de inwoners van Ekron het uitschreeuwden: Zij hebben de ark van de God van Israël naar mij overgebracht om mij en mijn volk te doden. Daarom stuurden zij boden, brachten al de stadsvorsten van de Filistijnen bijeen, en zeiden: Stuur de ark van de God van Israël weg, en laat hem terugkeren naar zijn eigen plaats, zodat hij mij en mijn volk niet zal doden. Er was namelijk een dodelijke verwarring in de hele stad; de hand van God drukte er zeer zwaar.
>
> 1 SAMUEL 5:10-11

Ze wisten niet goed hoe ze hem terug moesten krijgen naar Israël, dus raadpleegden ze hun tovenaars of hun magiërs of hun priesters of wat het ook waren. Die zeiden:

> Nu dan, neem een nieuwe wagen, maak die gereed, en neem twee zogende koeien, waarop nog geen juk gekomen is; span de koeien voor de wagen en breng hun kalveren achter hen vandaan terug naar huis. Neem dan de ark van de HEERE, zet hem op de wagen, en leg de gouden voorwerpen die u Hem als schuldoffer doet toekomen, in een kistje ernaast. Stuur hem vervolgens terug en laat hem gaan. Let dan op: als de ark de weg naar het gebied van Beth-Semes inslaat, heeft Híj ons dit grote kwaad aangedaan. Maar zo niet, dan weten wij dat niet Zijn hand ons getroffen heeft; dan is het ons toevallig overkomen.
>
> 1 SAMUEL 6:7-9

Dus dat deden ze, en de ark werd op een ossenwagen teruggebracht naar Israël. Daarna werd hij lange tijd opgeborgen, totdat David koning was.

Toen David de ark naar Jeruzalem wilde brengen, waren degenen die verantwoordelijk waren voor het vervoer zo onverstandig om hem op een ossenwagen te zetten. Zo moest de ark niet vervoerd worden. Hij moest op de schouders van de priesters vervoerd worden. Doordat hij op een ossenwagen stond, stond hij niet stevig. Er staat:

> Maar toen zij bij de dorsvloer van Nachon kwamen, strekte Uzza zijn hand uit naar de ark van God en greep die, omdat de runderen struikelden.
>
> 2 SAMUEL 6:6

En de ossenwagen schokte blijkbaar. De ark begon om te vallen. De man die er verantwoordelijk voor was, stond op en hield hem tegen, en God doodde hem. Daar werd David nogal boos over. Ik vond dat niet erg aardig van God om dat te doen.

Maar naar alle waarschijnlijkheid was de man die gedood werd degene die vermoedelijk verantwoordelijk was voor het vervoer ervan. Daarom was hij zo dichtbij en hield hij de ark in het oog. Hij was waarschijnlijk degene die besloten had om hem op de ossenwagen te zetten, wat tegen Gods voorschriften inging. Door de voorschriften niet op te volgen, schiep hij het risico dat de ark in zo'n situatie terecht zou komen, en daarvoor werd hij gedood. Maar de ark en de andere voorwerpen moesten op de schouders gedragen worden, niet op wagens. Dat wordt hier in vers 4 tot en met 9 duidelijk gemaakt.

22

De stamoffers bij de inwijding van het altaar

Vers 10:

> En de leiders boden hun offergave ter inwijding van het altaar aan, op de dag dat dit werd gezalfd; de leiders boden hun offergave vóór het altaar aan. En de HEERE zei tegen Mozes: Laat telkens één leider per dag zijn offergave aanbieden ter inwijding van het altaar.
>
> NUMERI 7:10-11

In vers 12 tot en met 17 staat:

> Het was Nahesson, de zoon van Amminadab, die op de eerste dag zijn offergave aanbood, voor de stam Juda. Zijn offergave was: één zilveren schotel, waarvan het gewicht honderddertig sikkel was; één zilveren sprengbekken van zeventig sikkel, gerekend volgens de sikkel van het heiligdom; ze waren beide vol meelbloem gemengd met olie, als graanoffer. Verder één schaal van tien gouden sikkel, vol reukwerk; één jonge stier — het jong van een rund — één ram, één lam van een jaar oud, als brandoffer; één geitenbok als zondoffer. En als dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf lammeren van een jaar oud. Dit was de offergave van Nahesson, de zoon van Amminadab.
>
> NUMERI 7:12-17

Dat weerspiegelt het feit dat Juda in de toekomst de stammen tijdens de tochten zou aanvoeren, omdat zij in hun kamp aan de oostkant van de tabernakel lagen. Wanneer ze het kamp opbraken, zouden zij als eersten vertrekken. De stam Juda zou de eerste zijn.

Het wordt uitvoerig beschreven, en vervolgens brengen de andere elf stammen via hun leiders precies dezelfde offers. De tweede, in vers 18, is Nethaneël, de leider van de stam Issaschar. In vers 24, op de derde dag, Eliab, die de vertegenwoordiger van de stam Zebulon was. In vers 30, op de vierde dag, Elizur, die het hoofd van de stam Ruben was. In alle gevallen geven de verzen die daarop volgen precies dezelfde informatie. Elke man bracht precies hetzelfde offer, en ze worden met precies dezelfde woorden beschreven. Je had het gewoon twaalf keer kunnen afstempelen.

Elke leider bracht dezelfde offers, die bestonden uit één zilveren schotel die 130 sikkel woog, vol meel, één zilveren schaal die 70 sikkel woog, vol meelbloem, en één gouden schaal die tien sikkel goud woog en vol reukwerk was. Dan waren er de dieren voor de offers. Er was een jonge stier, een ram en een eenjarig ramlam als brandoffer. Er was

een geitenbokje voor het zondoffer. Dan waren er voor de dankoffers telkens twee runderen, vijf rammen, vijf geitenbokken en vijf ramlammeren. Veel dieren, veel goud en zilver.

Iedereen bracht zijn offer op zijn eigen dag. Ze brachten ze niet allemaal op dezelfde dag, hoewel het erop lijkt dat dat wel had gekund. Maar ieder kreeg op zijn eigen afzonderlijke dag de bijzondere aandacht, stond in de schijnwerpers, om zijn offers te brengen en ze bij de tabernakel aan te bieden. Het is dus steeds hetzelfde. Vers 30, op de vierde dag, was de stam Ruben aan de beurt. Vers 36, op de vijfde dag, bracht Selumiël van de stam Simeon de zijne. Vers 42, op de zesde dag, Eljasaf van de stam Gad, in de verzen 42 tot en met 47. Vers 48, op de zevende dag, bracht Elisama, de zoon van Ammihud, de leider van de nakomelingen van Efraïm, de zijne. Precies dezelfde dingen. Vers 54, op de achtste dag, bood Gamaliël, de zoon van Pedazur, de leider van de nakomelingen van Manasse, zijn offer aan. Vers 60, op de negende dag, bracht Abidan, die uit de stam Benjamin was, de zijne. In vers 66, de tiende dag, bood Ahiëzer van de stam Dan precies dezelfde dingen aan. Vers 72, op de elfde dag, bracht Pagiël, de zoon van Ochran, de leider van de nakomelingen van Aser, de zijne. Dan, op de twaalfde dag, vers 78, bood Ahira, de zoon van Enan, de leider van de nakomelingen van Naftali, zijn offer aan. Dat loopt door tot en met vers 83.

Dan geven de verzen 84 tot en met 88 eenvoudig het totale aantal van alle geofferde dingen, en de rekensom klopt precies: twaalf zilveren schotels, twaalf zilveren schalen, twaalf gouden schalen, twaalf jonge stieren als brandoffer samen met twaalf rammen, twaalf ramlammeren als brandoffer, twaalf geitenbokjes als zondoffer. Dan voor de dankoffers vierentwintig stieren, zestig rammen, zestig geitenbokken, zestig ramlammeren als dankoffers. Dat is wat ons wordt verteld over het totaal dat de twaalf stammen brachten. Aan het einde van vers 88 staat:

Dit was de offergave voor de inwijding van het altaar nadat het was gezalfd.

23

God spreekt hoorbaar tot Mozes

Het laatste vers, 89, zegt:

> En wanneer Mozes de tent van ontmoeting binnenging om met Hem te spreken, hoorde hij een stem tot hem spreken van boven het verzoendeksel, dat op de ark van de getuigenis ligt, van tussen de twee cherubs. Zo sprak Hij tot hem.
>
> NUMERI 7:89

Dat wil zeggen, met God.

In Exodus hoofdstuk 25 en vers 22 had God gezegd dat Hij van boven het verzoendeksel tot Mozes zou spreken. In Exodus hoofdstuk vijfentwintig, vers tweeëntwintig, staat:

> Dan zal Ik u daar ontmoeten en van boven het verzoendeksel, van tussen de twee cherubs, die zich op de ark van de getuigenis zullen bevinden, zal Ik met u spreken over alles wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal.
>
> EXODUS 25:22

Daarmee wordt bedoeld: boven het verzoendeksel.

Mozes hoorde dus werkelijk een hoorbare stem van God die daarvandaan kwam. Nu lijkt het er op grond van Numeri hoofdstuk zeven, vers negenentachtig, op dat hij het heilige der heiligen niet binnenging. Het klinkt alsof hij alleen de tent van ontmoeting binnenging. Dat zou niet het heilige der heiligen zijn, maar de hoofdruimte van het heiligdom. Hij ging daar kennelijk naartoe, ongeveer naar de plek waar het gouden reukofferaltaar staat, en luisterde gewoon door het voorhangsel heen terwijl God met een menselijk klinkende stem tot hem sprak. Dat zou heel interessant zijn, om God van achter een voorhangsel te horen spreken. Heel verleidelijk om te kijken.

Toch zien we dat Mozes daarom niet afhankelijk hoefde te zijn van vage leiding, zoals wij soms wanneer we proberen uit te zoeken: ‘Is dit God Die tot mij spreekt? Is dit de Heilige Geest Die mij leidt, of is het alleen maar mijn verbeelding?’ We moeten ons dat soort dingen vaak afvragen, omdat we geen hoorbare stemmen horen. Maar kennelijk sprak God in het heilige der heiligen hardop, zodat Mozes Hem kon horen, waarschijnlijk met God kon praten, waarschijnlijk vooral luisterde. Ik stel me voor dat Mozes meer luisterde dan praatte. Maar daarmee zijn we aan het einde van hoofdstuk 7 gekomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Numeri 5:1-4
- Numeri 5:5-10
- 1 Johannes 1:9
- Lukas 19:8
- Lukas 19:9
- Numeri 5:11-14
- Numeri 5:15
- Numeri 5:16
- Numeri 5:17-18
- Numeri 5:19-23
- Numeri 5:24-26
- Numeri 5:27-31
- 2 Timotheüs 1:7
- Johannes 8:7
- Numeri 6:1-7
- Numeri 6:8
- 1 Samuel 1:11
- Lukas 1:15
- 1 Korinthe 11:14
- Handelingen 18:18

- Numeri 6:2
- 1 Korinthe 11:15
- Lukas 7:33-34
- Numeri 6:9
- Numeri 6:9-11
- Numeri 6:12
- Numeri 6:13-15
- Numeri 6:16-20
- Numeri 6:21
- Numeri 6:22-27
- Numeri 7:9
- Numeri 7:1
- Numeri 7:2-7
- Numeri 7:8
- 1 Samuel 5:10-11
- 1 Samuel 6:7-9
- 2 Samuel 6:6
- Numeri 7:10-11
- Numeri 7:12-17
- Numeri 7:89
- Exodus 25:22

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.